I

Kiezel speelde op zijn fluit en liet zich meevoeren door de klanken. Het landschap om hem heen vervaagde tot een wazig groen. De boerderij met Armando op zijn ziekbed, de schuren, het erf, alles verdween.

Hij deed zijn ogen dicht. En toen zag hij een schaduw.

Het was een gezicht. Niet haarscherp, maar alsof het vanuit een mist naar hem keek. De schaduw van een man met een hoog voorhoofd, de ogen niet meer dan donkere vlekken. Het gezicht keek hem aan en de mond ging open en dicht, alsof de man iets naar hem wilde roepen, maar hij was te ver weg, te vaag. De omtrekken van het gezicht vervaagden en losten op in het groen van het weiland. De melodie was bijna afgelopen en de gewone wereld kwam langzaam weer te voorschijn.

Kiezel hoorde de auto niet aankomen. Een zwarte wagen, een

en al chroom en staal. De ruiten waren donker. Snorrend als een grote zwarte kat kwam hij over de weg aansluipen en hij parkeerde geruisloos vlak naast de omheining.

Kiezel keek geschrokken op toen een hand plotseling zijn schouder beetpakte. Achter hem stond een kolossale man in een lange regenjas. Zijn haar was strak achterovergekamd, net zo zwart en glimmend als de auto, en achter in zijn nek samengebonden tot een staartje. Er lag een ingehouden woestheid in zijn verschijning, alsof er onder zijn vel een roofdier school.

Kiezel knipperde met zijn ogen tegen het zonlicht en liet zijn fluit zakken.

'Hallo,' zei hij. Er kwamen haast nooit mensen hier. Soms waren het toeristen die de weg vroegen. Kiezel had deze man nog nooit gezien, maar om de een of andere reden zag hij er niet uit als een toerist en ook niet als iemand die gauw de weg zou kwijtraken.

De man keek zwijgend op hem neer. Hoog in de lucht schreeuwden meeuwen naar elkaar. Verder was het doodstil. Kiezel voelde zich niet op zijn gemak. De ogen die hem vanonder zware wenkbrauwen aankeken, hadden een duistere blik. Nog steeds lag de hand op Kiezels schouder. De man haalde zijn andere hand uit zijn jaszak en streek ermee over zijn haar. Hij had grove handen met lange nagels.

'Kan ik u ergens mee helpen?' vroeg Kiezel. 'Bent u de weg kwijt?'

De man grinnikte. Het was een korte, vreugdeloze lach. Het geluid van iemand die nooit echt zal lachen.

'Ik ben niets kwijt,' zei hij. 'Ik heb iets gevonden. Jou, sjamaan! Ik ben gekomen om jou te halen.' Een vinger met een lange nagel wees naar Kiezel.

Hij week naar achteren, alsof er een mes op hem gericht werd, maar de man liet zijn schouder niet los.

Kiezel probeerde de angst die hij voelde uit zijn stem te houden.

'U vergist zich, meneer. Ik heet Kiezel en ik woon hier. Wie bent u?'

Opnieuw die vreugdeloze lach. 'Ik ben Korg. Houd mij niet voor de gek, sjamaan. Ik weet wie je bent. Het heeft jaren gekost om je te vinden. Nu laten we je niet meer gaan.'

'Nee!' schreeuwde Kiezel, toen Korg hem met twee handen vastgreep en optilde, alsof hij niets woog. Zijn voeten spartelden in de lucht, de fluit viel uit zijn handen en belandde in het gras.

'Je hoeft niet te schreeuwen,' zei de man. 'Hier is niemand die je kan horen, behalve die stomme koeien.'

Kiezel spartelde om uit de ijzeren greep los te komen, maar de man hield hem schijnbaar zonder moeite vast. Hij keek Kiezel strak aan.

'Je kunt op twee manieren mee. Goedschiks of kwaadschiks. Als je je rustig houdt, mag je achter in de auto zitten. Doe je moeilijk, dan sluit ik je op in de kofferbak. Nou, wat wil je?'

Kiezel haalde uit met zijn rechtervoet en trapte de man keihard in zijn kruis. Toen spuugde hij hem in zijn gezicht.

Korg gromde en klapte dubbel. Kiezel rukte zich los uit zijn greep, buitelde over het gras en krabbelde overeind om weg te

rennen. Voor hij erin slaagde een stap te zetten, sloot een vuist zich als een tang om zijn enkel. Korg trok Kiezel grommend naar zich toe. Hij hief zijn arm op en sloeg. Kiezel voelde hoe iets scherps de hoofdhuid boven zijn slaap openscheurde en zijn haren vochtig werden. Korg stond zwaar hijgend over hem heen gebogen. Op de nagel van zijn wijsvinger zat bloed.

De koeien werden onrustig. Ze begonnen te loeien en door het weiland te rennen. Kiezel probeerde weg te kruipen en trapte opnieuw naar de man. Hij kreeg een dreunende slag in zijn gezicht en rolde een paar keer om zijn as. Half verdoofd kwam hij op zijn rug tot stilstand en staarde omhoog. Een duistere kleur verspreidde zich door de lucht, alsof er inkt in een glas water gedruppeld werd. De krijsende meeuwen leken veranderd in onheilsboodschappers. Opnieuw sloeg Korg hem in zijn gezicht. Door de kracht van de slag tolde hij verder over het gras.

Kiezels mond zat vol bloed. Hij was buiten bewustzijn aan het raken en zijn gedachten rolden over elkaar heen, zoals de keer dat hij per ongeluk een heel glas had leeggedronken van de bessenwijn die zijn vader Armando verstopt hield in een kastje onder zijn bed. Het is maar goed dat papa me hier niet ziet liggen, dacht hij. Ik hoop dat alles goed met hem is en dat hij vandaag geen bloed spuwt.

De gestalte van Korg verscheen weer boven hem en strekte zijn klauwen naar hem uit. Kiezel had de kracht niet meer zich te verzetten, toen hij overeind gesleurd werd.

Opeens klonk er een woedende schreeuw.

In de verte kwam een gedaante over het erf aanrennen. Hij zwaaide met een wandelstok. Een wit nachthemd fladderde om zijn magere lijf. Het was Armando. Hij duwde de poort open en stormde het weiland in.

'Uit de weg, beesten!' schreeuwde hij, terwijl hij zich een weg baande door de samengedromde koeien.

Koorts brandde in zijn holle ogen en zijn ademhaling was raspend.

Korg had Kiezel overeind getrokken en wilde hem over zijn schouder leggen, toen Armando al halverwege het weiland was.

'Laat mijn jongen met rust, smeerlap.' Toen hij het bebloede gezicht van Kiezel zag, veranderde zijn woede in razernij. Hij stormde op de man af, die zich nu verbaasd omdraaide. In zijn witte nachthemd leek Armando een angstaanjagende verschijning. Een wraakengel met een stoppelbaard, wapperende haren en brandende koortsogen. Zijn stok maaide hij als een zeis om zich heen.

Korg was niet onder de indruk. Hij liet Kiezel weer op de grond zakken en richtte zich in zijn volle lengte op. Hij zou de magere boer waarschijnlijk makkelijk in twee stukken kunnen breken.

'Rustig maar, beste man,' zei hij. 'Is dit jouw zoon?'

'Zeker is dat mijn zoon en jij moet met je smerige handen van hem afblijven,' riep Armando. Hij stond te tollen op zijn benen en zag eruit alsof hij elk moment kon omvallen.

'Je hebt geluk, boer. Ik reed toevallig met mijn wagen hierlangs en zag hoe de jongen werd afgetuigd door een stel schoffies uit het dorp.'

Armando zag het gezicht van de man, de blik in zijn ogen en wist dat hij loog. Maar hij was zo verzwakt door het rennen dat hij nauwelijks meer op zijn benen kon staan. Voor het eerst in zijn leven betreurde Armando het dat zijn landgoed niet in het dorp, maar vlak erbuiten lag. Als die kerel hen hier wilde vermoorden, was er niemand die hen kon redden.

Korg leek hetzelfde te denken, terwijl hij Armando spottend aankeek. Maar hij streek met zijn hand over zijn haar en maakte een hoofdbeweging in de richting van Kiezel. 'Neem hem maar gauw mee naar huis. Als hij hier blijft liggen, zou er nog iets met hem kunnen gebeuren.' Toen draaide hij zich om. Hij klauterde lenig over de omheining, stapte in zijn auto en startte de motor. Even later verdween het zwarte voertuig in de verte.

Kiezel lag uitgestrekt op de grond. Hij bloedde uit een hoofdwond en uit zijn neus en mond. Armando knielde bij hem neer. Zijn handen streelden bibberend het voorhoofd van de jongen. Alle kracht was uit zijn lichaam verdwenen en de ziekte, die tijdelijk door zijn woede overheerst werd, nam weer bezit van zijn lichaam. In zijn nachthemd leek hij te verschrompelen tot een schim.

'Kiezel, jongen.' Tranen stroomden over zijn ingevallen wangen en kronkelden over de stoppels op zijn kin.

Langzaam deed Kiezel één oog open. Zijn gezicht vertrok tot een grimas, een poging tot een glimlach. Hij spuwde een klodder

bloed uit. Zijn tong voelde aan als een vreemd, opgezwollen ding in zijn mond.

'Papa, waarom ben je hier? Je moet in bed liggen!' De woorden kwamen moeizaam, als vervormde klanken over zijn lippen.

Opnieuw barstte Armando in snikken uit. Van opluchting, want hij had gevreesd dat Kiezel niet meer leefde.

'Je fluitspel. Je hield er zomaar mee op, vlak voor het einde. Dat vond ik vreemd. Je fluit altijd dezelfde melodie en maakt haar altijd helemaal af. Toen hoorde ik de koeien. De wind droeg hun geloei naar de boerderij. "Gevaar," zeiden ze. "Onraadd."'

'Maar je bent erg ziek, papa. Je mag niet uit bed.' Kiezel ging kreunend rechtop zitten. De wereld draaide voor zijn ogen en even leek het of hij weer tegen de vlakte zou gaan.

Armando duwde zijn schouder onder Kiezels oksel en ondersteunde hem met zijn arm.

'Geen paard had me kunnen tegenhouden, jongen,' hijgde hij.

Kiezel schudde zijn hoofd maar kon geen woord uitbrengen. Samen kwamen ze overeind, alsof een enorm gewicht op hen drukte.

'Mijn fluit!' fluisterde Kiezel, en hij wees.

Armando bukte zich en raapte de fluit met zijn vrije hand op.

Door het weiland strompelden ze samen naar het erf. De tocht naar de boerderij leek oneindig lang.

2

Niet te geloven dat King zo stom is geweest om in de armen van het GTZ-netwerk te lopen! schreef Jessie in haar dagboek. *Hij heeft me in de steek gelaten! Iedereen denkt alleen maar aan zichzelf. Mijn vader, toen hij wegliep voor ik geboren werd. Mijn moeder, toen ze een halfjaar geleden die akelige Ramon bij ons in huis liet wonen. En nu laat mijn broer me zitten. Het was beter geweest als ik nooit geboren was.*

Ze zuchtte. Herinneringen flitsten door haar hoofd. Een donkere kast waarin ze samen met haar broer opgesloten zat. Lachende stemmen, hun moeder en een vreemde man. Telkens een andere. Gegiechel, gekraak van het bed van hun moeder. Vreemde mannen in huis, die zij niet mochten zien.

Met een wilde beweging van haar hoofd schudde Jessie de herinneringen van zich af. Nu kwamen er geen vreemde mannen meer, maar nu was Ramon er en die ging nooit meer weg.

Ze zat met gekruiste benen op haar bed. Boven het bed hing een boekenplank, die gevuld was met sprookjes, mythen en legenden. Werelden om tijdelijk in te vluchten. Naast haar op het bed lag haar tablet.

ENORME TOENAME VAN PALMKIJKERS! stond op het scherm. De werkelijkheid was geen sprookje. De term 'palmkijkers' verwees naar de jongeren die constant in hun handpalm staarden. Jessie had ze al vaak zien lopen. Als zombies liepen en fietsten ze over de straat, zonder aandacht voor de wereld om hen heen. Was King nu ook in zo'n zombie veranderd?

Jessie scrolde omlaag en zag een foto van een man met grijs haar en een hoekig gezicht. Zijn ogen leken Jessie indringend aan te kijken.

KARAVAN NOVAK, UITVINDER VAN DE MIPHON EN OPRICHTER VAN GENTEL Z, HET GROOTSTE NETWERK VAN DEZE TIJD, stond onder de foto. Hij werd beschreven als een charismatische man, die door zijn uitstraling in korte tijd een grote groep volgers aangetrokken had, voornamelijk jongeren die niet meer zonder de nieuwste MiPhon konden leven.

Jessie had het artikel gelezen en daarna wel een kwartier naar de foto gestaard. Hoe intens ze ook naar de foto keek, ze kon niets bijzonders aan de afgebeelde man ontdekken. Ze vond hem net zo charismatisch als een varken. Hij had haar broer van haar afgenomen. Van woede sloeg ze met haar vuist op de tablet. Het was niet eerlijk.

Plotseling ging de deur van haar kamer open. Het was Ramon.

Wat moest hij hier op haar kamer? Hij kwam hier nooit en ze wilde hem hier ook niet. Sinds Ramon bij hen woonde, had ze nog vaker ruzie met haar moeder dan vroeger. Altijd koos haar moeder partij voor Ramon, nooit voor haar. Het gekke was dat haar moeder er sinds ze Ramon kende steeds slechter was gaan uitzien. Mager, bleek, en ze had iets schichtigs over zich gekregen. Die man was gewoon niet goed voor haar, maar ze weigerde dat in te zien. Ten slotte had Jessie ontdekt dat haar moeder ook een palmkijker was geworden. Hoewel ze het probeerde te verbergen voor Jessie, staarde ze haast de hele tijd dromerig in haar hand. Als ze ontdekte dat Jessie naar haar keek, stak ze haar hand snel in haar zak.

Wantrouwend keek Jessie de man aan. 'Wat kom je doen?'

Ramon grijnsde breed achter zijn spiegelende zonnebril. 'Nou, nou, niet zo onvriendelijk tegen je vader.'

'Je bent mijn vader niet!'

'Daar heb je gelijk in.' Hij sloot de deur achter zich en kwam naast haar bed staan. 'Eigenlijk is dat een voordeel.' Hij stak onverwacht zijn hand uit en streelde haar haar. Goud fonkelde aan zijn vingers.

Ze schoof meteen van hem vandaan alsof ze door een slang werd aangeraakt. Die weeë aftershavegeur van hem maakte haar misselijk. Ongevraagd ging hij naast haar op het bed zitten. Ze schoof nog verder naar de muur toe.

'Waar is mama?'

'Ze slaapt. Ze is vaak moe de laatste tijd. Geen wonder, in haar

toestand. Nog een maand of vier en dan komt de baby.'

Jessies ogen werden groot van ontzetting. De woorden kwamen aan als een mokerslag. De baby? Wat?

Ramon deed alsof hij verbaasd was.

'Wat is er? Je wist toch zeker wel dat je moeder al vijf maanden in verwachting is!'

Jessie was sprakeloos. Ze had het niet geweten. Zoals gewoonlijk had niemand haar iets gezegd. Het kan niet! dacht ze. Hij liegt. Het is onmogelijk. Ben ik dan zo blind geweest dat het me niet eens is opgevallen?

Met vijf maanden moet een zwangere vrouw een duidelijk zichtbare buik hebben en haar moeder leek nog steeds zo mager als een lat. Hoewel, de laatste tijd droeg ze wel steeds opvallend wijde jurken. Van die hippiekleren die al eeuwen uit de mode waren.

Verbijsterd keek Jessie naar Ramon. Hij keek naar haar met een sluwe uitdrukking op zijn gezicht. Hij bestudeerde haar, zoals een kat een muis kan bestuderen, zijn klauwen klaar om toe te slaan. Ze zag aan hem dat hij zeker van zijn zaak was. Hij loog niet.

Het kan niet waar zijn! dacht ze. Het mag niet waar zijn! Haar moeder kreeg een kind van deze kerel, die ze haatte. Dat betekende dat zijzelf een broertje of zusje kreeg van wie hij de vader was. Op een bepaalde manier maakte dat haar echt familie van hem. Die gedachte was afschuwelijk.

'Je hoeft niet zo somber te kijken,' zei Ramon. 'Er komt wel een mondje bij om te voeden, maar jij blijft toch ons meisje.'

Het sarcasme droop van zijn stem. Jessie walgde van hem.

'In elk geval moet je moeder nu veel rusten. Maar dat geeft niet. Nu hebben wij eindelijk tijd om elkaar beter te leren kennen.'

Hij stak zijn hand uit. Ze kromp in elkaar.

'Niet zo verlegen,' gromde Ramon. 'Wij zullen het best met elkaar kunnen vinden.'

Hij zette zijn bril af en stak zijn hand in zijn jaszak. 'Ik heb hier iets prachtigs voor jou!'

Jessie wist precies wat: hij wilde haar een MiPhon aansmeren, net zoals hij bij mama gedaan had. Zodat zij net als haar moeder afhankelijk van hem zou worden en voor hem zou kruipen.

'De meeste jongeren zouden een moord doen om deze allernieuwste MiPhon 666 te krijgen,' gromde hij. 'Dus waarom doe jij zo moeilijk? Jij krijgt hem helemaal gratis van mij.'

Hij duwde de glinsterende telefoon onder haar neus. Het schermpje glansde en flonkerde aanlokkelijk.

Jessie schudde haar hoofd en deinsde terug tot ze met haar rug tegen het raam stond.

'Laat me met rust!' riep ze. 'Ik wil dat ding niet! Ze kruipen onder je huid en laten je nooit meer los!'

Ramon grijnsde. 'Maar dat is toch juist fijn, meisje. Dat is wat iedereen wil. En als er een nieuwe versie komt, wordt die automatisch geüpdatet en je blijft voor altijd verbonden met het fantastische GTZ-netwerk.'

Hij pakte haar arm en probeerde de telefoon in haar hand te drukken.

'Ga weg!' schreeuwde Jessie. 'Nog één stap dichterbij en ik spring.'

Ze hing half uit het raam. Beneden op straat liepen mensen en een paar keken nieuwsgierig omhoog.

Ramon bleef staan. 'Goed, goed, jij wint. Ik zal nu gaan. Tjonge, jij bent een vurig katje, zeg. Maar dat mag ik wel. Je zult nog wel leren mij te waarderen. Uiteindelijk wil iedereen dit ding.'

Hij tikte met zijn wijsvinger op de MiPhon en liep glimlachend de kamer uit.

Zodra hij weg was, dook Jessie in haar klerenkast.

Ik moet hier weg, dacht ze.

Ze pakte een tas en begon die vol te proppen. Een trui, een blouse, T-shirts, ondergoed, een spijkerbroek, een spijkerjasje, sokken en tampons. Ze pakte haar tablet en stopte hem tussen de andere spullen. Ze keek naar de boekenplank en dacht even na. Toen trok ze haar favoriete boek, *Mythen van de Griekse Oudheid*, uit het rijtje en legde het op de kleren in de tas. Daarna duwde ze haar tandenborstel in het zijvakje. Nu moest ze nog geld hebben. Daarvoor moest ze in de slaapkamer van haar moeder zijn. Ze ritste de tas dicht en keek nog één keer haar kamer rond. Eigenlijk was er niks wat haar nog hier hield. Ze wist maar één ding: geen minuut langer kon ze in dit huis blijven. Op het laatste moment dacht ze aan haar dagboek. Het lag opengeslagen op het bed.

Bijna niemand schreef nog met een pen op papier, maar Jessie hield ervan om haar gedachten te formuleren met een pen. Over elke letter, elk woord had ze zelf macht en ze kon zelfs fouten

maken zonder dat er een automatische correctie kwam zoals op een scherm.

Zou ze het dagboek meenemen? Nee, toch maar niet. Het stond vol met verdrietige schrijfsels over een leven dat ze nu achter zich wilde laten. Ze wilde niet meer aan die ellende herinnerd worden. Het dagboek hoorde thuis in dit huis. Misschien zou haar moeder het op een dag inkijken en daardoor eindelijk iets van haar begrijpen. Toen liep ze haar kamer uit en deed de deur achter zich dicht.